

РЕШЕНИЕ

№ 958

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-16, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валерия Братоева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Валерия Братоева Търговско дело № 20221100901318 по описа за 2022 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ №

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. София, 26.07.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО, VI-16 състав, в открито съдебно заседание на четвърти юли две хиляди двадесет и трета година, в състав:

СЪДИЯ: ВАЛЕРИЯ БРАТОЕВА

при участието на секретар Михаела Митова, като разгледа търговско дело № 1318 по описа за 2022 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 365 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен от „ФЗ В.К.“ ООД, ЕИК ****, представлявано от Ц.В.К., иск с правна квалификация чл. 517, ал. 4 ГПК, за прекратяване на „Т.Е.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище: гр. София и адрес на управление: гр. София, ж.к. Красно село, ул. „****“, представлявано от И.Н.Й., поради невъзможност на ищеца да получи изпълнение на задължение от едноличния собственик на капитала И.Н.Й., ЕГН *****.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е кредитор на И.Н.Й., ЕГН ***** , съгласно издаден изпълнителен лист от 31.07.2012 г. по частно гр. д. №

19072/2012 г. по описа на Софийски районен съд, 74 състав, с който „П.Е.Б.“ ООД, ЕИК **** и И.Н.Й. са осъдени да заплатят солидарно на „ФЗ В.К.“ ООД, сумата 668662 лева, представляваща главница по договор за спогодба с нотариална заверка на подписите от 09.02.2011 г., ведно със законна лихва за периода от 17.04.2012 г. до окончателно изплащане на вземането, неустойка в размер на 300000 лева и разноски по делото в размер на 19374 лева. В образуваното изпълнително производство за принудително удовлетворяване на вземането – изп. дело № 20187470400565 по описа на ЧСИ А.В. плащания не постъпили. Затова предявява иск за прекратяване на търговско дружество „Т.Е.“ ЕООД, капиталът на което било собственост на длъжника И.Н.Й., ЕГН *****, за да се удовлетвори от ликвидационния му дял.

След изтичане на двуседмичния срок за отговор, „Т.Е.“ ЕООД, ЕИК ****, е депозирало молба да му бъде предоставена правна помощ под формата на безплатно процесуално представителство, поради влошено финансово състояние на дружеството и увредено здравословно състояние на управителя на дружеството Й., която е оставена без уважение с влязло в сила на 22.05.2023 г. определение, с което процедурата по размяна на книжа е приключила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно и от вписванията в търговския регистър по партидата на „Т.Е.“ ЕООД, се установява, че И.Н.Й. е едноличен собственик на регистрирания му капитал в размер на 5000 лева, като с вписване № 20140626145646 в търговския регистър по партидата на дружеството е вписан запор върху дружествените дялове на И.Н.Й., наложен по изпълнително дело № 20128570400265 по описа на ЧСИ Б.Я. № 857 в регистъра на НК, образувано въз основа на издаден в полза на ищеца „ФЗ В.К.“ ООД изпълнителен лист.

От уведомление, изх. № 1791/27.06.2023 г. на ЧСИ А.В. № 747, с район на действие ОС-Монтана, се установява, че изп. дело № 20187470400565 е образувано първоначално под № 20128570400265 на ЧСИ Я. и е изпратено на основание чл. 427 ГПК на ЧСИ В., при която е образувано под № 20187470400565, като към изготвяне на уведомлението, същото е висящо и след извършените действия по осребряване на имущество на длъжниците, е налице непогасено задължение в размер на 1114928,26 лева.

Други доказателства от значение за спора не са ангажирани.

По отношение на иска с правна квалификация чл. 517, ал. 4 ГПК.

Основателността на предявения конститутивен иск се обуславя от кумулативното наличие на елементите: притежавано от ищеца „ФЗ В.К.“ ООД качество взискател по изпълнително дело, по което изпълнението е насочено върху притежаван от длъжника И.Н.Й. дружествен дял в „Т.Е.“ ЕООД, съответно наложен върху дружествения дял запор и овластяване на взискателя от съдебния изпълнител да поиска прекратяване на дружеството.

При съобразяване на решение № 104 от 10.07.2014 г. по т. д. № 2144/2013 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, в което е разяснено, че съгласно задължителната съдебна практика, обективизирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК решения - решение № 60 от 10.07.2012 г. по т. д. № 134/2012 г. на I т. о. и решение № 146 от 07.11.2013 г. по т. д. № 1041/2012 г. на I т. о., абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на конститутивния иск за прекратяване на търговското дружество с ограничена отговорност по реда на чл. 517, ал. 4 ГПК, е наличието на висящо изпълнително производство, по което

ищецът има качеството на взыскател, а търговското дружество - на трето задължено лице, осуетило изпълнението върху стойността на припадащата се на длъжника в изпълнителното производство стойност на дружествения му дял, както и наличието на изрично овластяване на взыскателя за предявяване на този иск. От посочената задължителна съдебна практика следва категоричният извод, че при липса на висящо изпълнително производство, респ. при негово прекратяване или приключване, в който случай ще е отпаднало качеството на ищеца като взыскател, както и на овластяването му за предявяване на иска чл. 517, ал. 4 ГПК, предявеният конститутивен иск би бил недопустим.

За процесуалната допустимост на иска съдът дължи служебно да следи във всяка фаза на производство. От събраните доказателства се установява, че производството по изп. дело № 20187470400565 е висящо, в рамките на същото ищецът има качеството взыскател, който е овластен от съдебния изпълнител да предяви конститутивния иск с постановление, изх. № 1588/25.07.2022 г. на ЧСИ А.В. № 747, с район на действие ОС-Монтана, което сочи, че процесуалните предпоставки за допустимост на иска са налице.

Искът е и основателен. Негов предмет не е подлежащото на принудително изпълнение вземане на кредитора-ищец, а упражняването на потестативно право за прекратяване на търговското дружество-ответник и откриването на производство по ликвидация, като способ за събиране на задължението по реда на чл. 266 и сл. ТЗ.

Ответникът не установи вземанията на взыскателя по издадения изпълнителен лист да са погасени в резултат на проведените в рамките на изпълнително дело № 20187470400565 действия по осребряване имущество на длъжниците. Дори да са постъпили суми и да е извършено разпределение, след като те не са били достатъчни да удовлетворят изцяло вземанията на взыскателя „ФЗ В.К.“ ООД и е налице непогасен остатък, то за ищеца е налице правен интерес да се удовлетвори чрез изпълнителния способ изпълнение върху дял от търговско дружество. Не се налага съдът да изследва размера на остатъка от дължимите по изпълнителния лист суми и затова възразенията на ответника в този смисъл са неотносими.

Изложеното сочи, че елементите, обуславящи основателността на иска, са налице. Ищецът е носител на неудовлетворено вземане от лице (И.Н.Й.), притежаващо качеството едноличен собственик на капитала на дружество с ограничена отговорност („Т.Е.“ ЕООД), като принудителното изпълнение е насочено върху всички дялове в дружеството, поради което не е необходимо отправяне на изявление от взыскателя за прекратяване участието на длъжника в дружеството, съответно върху дяловете от капитала е наложен запор чрез изпращане на запорно съобщение до Агенцията по вписвания – търговски регистър и запорът е вписан по предвидения в чл. 517, ал. 1, изр. 2 ГПК ред.

Ответното дружество „Т.Е.“ ЕООД, което носи доказателствената тежест, не е ангажирало доказателства вземането на взыскателя да е напълно удовлетворено чрез плащане или друг погасителен способ, в която хипотеза, чл. 517, ал. 4, изр. 3 ГПК предвижда отхвърляне на конститутивния иск, ето защо искът е основателен и следва да бъде уважен.

Необходимо да се отбележи, че основателността на иска не се обуславя от това дали едноличният собственик на капитала би имал право на ликвидационен дял. Последницата на съдебно решение, с което предявеният иск е уважен е само прекратяване на търговеца „Т.Е.“ ЕООД и откриването на производство по ликвидация, като способ за събиране на задължението по реда на чл. 266 и сл. ТЗ – в този смисъл посоченото вече решение № 60 от

22.04.2013 г. на ВКС по т. д. № 134/2012 г., I т. о., ТК. Едва след удовлетворяване на кредиторите на прекратеното дружество, остатъкът от имуществото се разпределя между съдружниците, съобразно дяловото им участие – чл. 271 ТЗ, респ. ще премине в полза на едноличния собственик на капитала. Само при наличие на остатъчно имущество за съдружника (едноличния собственик на капитала) възниква вземане, което ще е обект на изпълнение и от което вземане вискателят би могъл да се удовлетвори до размера на дълга на И.Н.Й.. Това бъдещо вземане на едноличния собственик е условно и зависи от наличието на имущество след удовлетворяване на кредиторите на „Т.Е.“ ЕООД, но сбъдването на условието ще стане известно в един бъдещ спрямо настоящото производство момент. Затова фактът дали ще е налице остатъчно имущество не се изследва в настоящото производство и не обуславя основателността на предявения конститутивен иск.

С оглед изхода на спора, право на присъждане на разноските за производството се поражда за ищеца, в приложение на чл. 78, ал. 1 ГПК, който доказва извършени такива само в размер на 80 лева, представляващи внесена държавна такса, но не доказва реално да е заплатено претендираното с представения списък по чл. 80 ГПК адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева, поради което и същото не би могло да се приеме за релевантни разноски. При липса на ангажирани доказателства да е уговорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение от „ФЗ В.К.“ ООД, вземане за присъждане на такива разноски не възниква, съответно не следва да се обсъжда възражението на ответника за негова прекомерност.

С молба, депозирана в съдебното заседание на 04.07.2023 г. ищецът е направил искане да се допусне предварително изпълнение на евентуално уважаващо конститутивния иск съдебно решение, съгласно чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК. Молбата е неоснователна.

Съгласно чл. 242, ал. 2 ГПК, съдът може да допусне по искане на ищеца предварително изпълнение на решението и когато: 1. присъжда вземане, основано на официален документ; 2. присъжда вземане, което е признато от ответника; 3. от закъснението на изпълнението може да последват значителни и непоправими вреди за ищеца или самото изпълнение би станало невъзможно, или значително би се затруднило, на която хипотеза се позовава ищецът. Тълкуването на разпоредбата сочи, че предварителното изпълнение се отнася само до съдебни решения, които освен сила на пресъдено нещо пораждат и изпълнителна сила, която е характерна за осъдителните съдебни решения – тези с предмет притезания – вземане, обективизирано в официален документ (т. 1) и признато от ответника (т. 2), съответно т. 3 визира изпълнение, а на изпълнение подлежат само притезанията.

Конститутивните съдебни решения не се характеризират с изпълнителна сила, а пораждат преобразуващи правни последици, които настъпват с влизането им в сила и не изискват никакво насрещно поведение от страна на ответника. Да се допусне предварително изпълнение на невлязло в сила конститутивно съдебно решение за прекратяване на търговско дружество означава да настъпи целената правна промяна безвъзвратно, като положението отпреди промяната не би могло да се възстанови – т. е. прекратеното дружество не би могло да бъде продължено – аргумент от чл. 274 ТЗ. Това означава, че допускането на предварително изпълнение на съдебното решение би означавало да се причини на ответника непоправима вреда или вреда, която не подлежи на точна парична оценка по смисъла на чл. 243 ГПК. При предварително осъществяване на притезания, разпоредбата на чл. 245, ал. 3 ГПК предвижда връщане на сумите или даденото, заедно със съответните такси и разноски, поради което длъжникът е снабден с механизъм за

възстановяване на положението отпреди изпълнението. Такъв механизъм при конститутивните решения не е предвиден и затова предварително изпълнение на невлязло в сила конститутивно съдебно решение не следва да се допуска.

Така мотивиран, Софийският градски съд,

Р Е Ш И:

ПРЕКРАТЯВА, по предявения от „ФЗ В.К.“ ООД, ЕИК ****, представлявано от Ц.В.К., иск с правна квалификация чл. 517, ал. 4 ГПК, търговско дружество „Т.Е.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище: гр. София и адрес на управление: гр. София, ж.к. Красно село, ул. „****“, представлявано от И.Н.Й..

ОСЪЖДА „Т.Е.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище: гр. София и адрес на управление: гр. София, ж.к. Красно село, ул. „****“, представлявано от И.Н.Й., да заплати на „ФЗ В.К.“ ООД, ЕИК ****, представлявано от Ц.В.К., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 80 (осемдесет) лева - разноси за производството, представляващи заплатена държавна такса.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на „ФЗ В.К.“ ООД, ЕИК ****, представлявано от Ц.В.К., с правна квалификация чл. 242, ал. 2, т. 3 ГПК за допускане на предварително изпълнение на решението.

Решението може да се обжалва пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, като частта му, с характер на определение за отказ да се допусне предварително изпълнение, подлежи на обжалване с частна жалба в 1-седмичен срок.

Заверен препис от решението, след влизането му в сила, да се изпрати на АВ - ТРРЮЛНЦ за обявяването му и откриване на производство по ликвидация.

СЪДИЯ:

Съдия при Софийски градски съд: _____